

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 194 (XXXVIII) — Nr. 372

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 4 mai 2026

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI		
176.	— Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, de către domnul Eduard Corjescu a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Muncii, Familiei, Tineretului și Solidarității Sociale.....	2
177.	— Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, de către doamna Ionela-Daniela Balaș a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Agenției Naționale pentru Achiziții Publice	2
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE		
	Decizia nr. 53 din 23 martie 2026 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală)	3–7

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

**privind exercitarea, cu caracter temporar, de către domnul
Eduard Corjescu a funcției publice vacante din categoria
înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului
Muncii, Familiei, Tineretului și Solidarității Sociale**

Având în vedere propunerea Ministerului Muncii, Familiei, Tineretului și Solidarității Sociale formulată prin Adresa nr. 2/DNP din 27.04.2026, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/5.030 din 27.04.2026 și la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/12.468/DR din 28.04.2026, precum și Adresa Agenției Naționale a Funcționarilor Publici nr. 25.014 din 4.05.2026,

în temeiul art. 29, art. 394 alin. (2) lit. d), art. 397, art. 502 alin. (1) lit. f), art. 509 alin. (3), art. 510 alin. (1) și al art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Eduard Corjescu, director general al Direcției generale juridice și reglementare, exercită, cu caracter temporar, funcția publică vacantă din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Muncii, Familiei, Tineretului și Solidarității Sociale pentru o perioadă de 6 luni.

PRIM-MINISTRU

ILIE-GAVRIL BOLOJANContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Dan Reșitnec

București, 4 mai 2026.

Nr. 176.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

**privind exercitarea, cu caracter temporar, de către doamna
Ionela-Daniela Balaș a funcției publice vacante din categoria
înalților funcționari publici de secretar general adjunct
al Agenției Naționale pentru Achiziții Publice**

Având în vedere propunerea formulată de Agenția Națională pentru Achiziții Publice prin Adresa nr. 2.903 din 22 aprilie 2026, înregistrată la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/11.772/SRO din 22 aprilie 2026, conexată cu Adresa nr. 3.084 din 28 aprilie 2026, precum și Adresa Agenției Naționale a Funcționarilor Publici nr. 22.753 din 30 aprilie 2026,

în temeiul art. 29, art. 394 alin. (2) lit. d), art. 397, art. 502 alin. (1) lit. f), art. 509 alin. (3), art. 510 alin. (1) și al art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data de 21 iunie 2026, doamna Ionela-Daniela Balaș, consilier, clasa I, grad profesional superior la Serviciul managementul resurselor umane — Direcția generală economică, exercită, cu caracter temporar, funcția publică vacantă din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Agenției Naționale pentru Achiziții Publice pentru o perioadă de 6 luni.

PRIM-MINISTRU

ILIE-GAVRIL BOLOJANContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Dan Reșitnec

București, 4 mai 2026.

Nr. 177.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 53

din 23 martie 2026

Dosar nr. 2.451/1/2025

Eleni Cristina Marcu — președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului

Ioana Bogdan — judecător la Secția penală

Maricela Cobzariu — judecător la Secția penală

Gheorghe Valentin Chitidean — judecător la Secția penală

Adriana Ispas — judecător la Secția penală

Luminița Criștiu Ninu — judecător la Secția penală

Adrian Glugă — judecător la Secția penală

Mihai Alexandru Mihalcea — judecător la Secția penală

Ioana Delia Lucaci — judecător la Secția penală

1. S-a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 1.696/83/2024, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: *Dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 15 din Legea nr. 143/2000 și ale art. 19 din Legea nr. 682/2002, cauzele speciale de reducere a pedepselor prevăzute de aceste articole pot opera cumulativ, în sensul diminuării pedepsei în mod succesiv pentru îndeplinirea condițiilor ambelor texte legale, sau dacă ele au caracter exclusiv, permițând aplicarea uneia dintre cele două cauze de reducere specială a pedepsei în cazul aceluiași inculpat?*

2. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost constituit conform prevederilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală și ale art. 34 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

3. Ședința a fost prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător Eleni Cristina Marcu.

4. La ședința de judecată a participat doamna Monica Eugenia Ungureanu, magistrat-asistent în cadrul Secțiilor Unite, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

5. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de doamna procuror Ecaterina Nicoleta Eucarie din cadrul Secției judiciare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

6. Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, învederând obiectul Dosarului nr. 2.451/1/2025, aflat pe rolul Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, precum și faptul că s-au comunicat puncte de vedere asupra problemei de drept în discuție de către curțile de apel, departamentele de drept public din cadrul facultăților de drept și Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

7. În continuare, s-a învederat că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorul-raportor, care a fost comunicat procurorului și părții, potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală.

8. Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, constatând că nu sunt alte cereri de formulat sau excepții de invocat, a solicitat doamnei procuror să susțină punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la problema supusă dezbaterii în Dosarul nr. 2.451/1/2025.

9. *Reprezentantul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție*, având cuvântul referitor la chestiunea de drept supusă dezlegării, a susținut că o apreciază ca inadmisibilă, întrucât nu este îndeplinită cel puțin una dintre condițiile impuse de art. 475 din Codul de procedură penală, respectiv soluționarea pe fond a cauzei nu depinde de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul prezentei sesizări. Astfel, raportat la soluția de condamnare a inculpatului la pedeapsa închisorii, cu reținerea celor două cauze speciale de reducere a pedepsei, în soluționarea cauzei în apel este irelevantă această chestiune, instanța fiind investită exclusiv cu apelul inculpatului, astfel că nu poate reindividualiza pedeapsa aplicată în defavoarea acestuia.

10. Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a declarat dezbaterile închise, reținându-se dosarul în pronunțare.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

11. Prin Încheierea din data de 20 noiembrie 2025, pronunțată în Dosarul nr. 1.696/83/2024, Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori, în temeiul art. 475 din Codul de procedură penală, a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile privind următoarea chestiune de drept: *Dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 15 din Legea nr. 143/2000 și ale art. 19 din Legea nr. 682/2002, cauzele speciale de reducere a pedepselor prevăzute de aceste articole pot opera cumulativ, în sensul diminuării pedepsei în mod succesiv pentru îndeplinirea condițiilor ambelor texte legale, sau dacă ele au caracter exclusiv, permițând aplicarea uneia dintre cele două cauze de reducere specială a pedepsei în cazul aceluiași inculpat?*

12. În temeiul art. 476 alin. (2) din Codul de procedură penală, a dispus suspendarea judecării cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile.

II. Dispozițiile legale relevante

Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, republicată, cu modificările și completările ulterioare

„Art. 15. — Persoana care a comis una dintre infracțiunile prevăzute la art. 2-9, iar în timpul urmăririi penale denunță și facilitează identificarea și tragerea la răspundere penală a altor persoane care au săvârșit infracțiuni legate de droguri beneficiază de reducerea la jumătate a limitelor pedepsei prevăzute de lege.”

Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor, republicată, cu modificările ulterioare

„Art. 19. — Persoana care are calitatea de martor, în sensul art. 2 lit. a) pct. 1, și care a comis o infracțiune, iar înaintea sau în timpul urmăririi penale ori al judecării denunță și facilitează identificarea și tragerea la răspundere penală a altor persoane care au săvârșit una dintre infracțiunile prevăzute la art. 2 lit. h) beneficiază de reducerea la jumătate a limitelor pedepsei prevăzute de lege.”

„Art. 2. — În prezenta lege termenii și expresiile de mai jos au următorul înțeles: (...)

h) *infrafracțiunea gravă* este infrafracțiunea care face parte din una dintre următoarele categorii: genocid și infrafracțiuni contra umanității și infrafracțiuni de război, infrafracțiunile contra securității naționale, terorism, omor, infrafracțiunile privind traficul de droguri, traficul de persoane, traficul de minori, spălarea banilor, falsificarea de monede ori de alte valori, infrafracțiunile privitoare la nerespectarea regimului armelor, munițiilor, materialelor explozive, nucleare sau al altor materii radioactive, infrafracțiunile de corupție, precum și orice altă infrafracțiune pentru care legea prevede pedeapsa închisorii al cărei maxim special este de cel puțin 10 ani.”

III. Expunerea succintă a cauzei

13. *Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori* a fost investită, în ultimul grad de jurisdicție, cu soluționarea apelului declarat de inculpatul B.C. împotriva Sentinței penale nr. 181 pronunțate la data de 11.08.2025 de Tribunalul Satu Mare în Dosarul nr. 1.696/83/2024.

14. Prin *sentința penală atacată*, prima instanță a hotărât, printre altele, condamnarea inculpatului B.C. la pedepsele:

— de 1 an și 6 luni închisoare pentru săvârșirea infrafracțiunii de trafic intern de droguri de mare risc, în formă continuată (3 acte materiale), prevăzută de art. 2 alin. (2) din Legea nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu aplicarea art. 5 din Codul penal, art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, art. 15 din Legea nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, art. 19 din Legea nr. 682/2002 și art. 75 alin. (2) lit. a) din Codul penal;

— de 3 luni închisoare pentru săvârșirea infrafracțiunii de deținere în vederea consumului propriu de droguri de risc și de mare risc, fără drept, prevăzută de art. 4 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu aplicarea art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, art. 15 din Legea nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, art. 19 din Legea nr. 682/2002 și art. 75 alin. (2) lit. a) din Codul penal.

În baza art. 38 alin. (1), art. 39 alin. (1) lit. b) și art. 45 alin. (1) din Codul penal s-a aplicat pedeapsa închisorii cea mai grea, de 1 an și 6 luni închisoare, la care s-a adăugat un spor de 1 lună, reprezentând o treime din cealaltă pedeapsă, urmând ca inculpatul B.C. să execute pedeapsa rezultantă de 1 an și 7 luni închisoare.

15. În fapt, s-a reținut că în datele de 23.03.2024 și 9.06.2024 inculpatul B.C. a vândut colaboratorilor cu numele conspirativ autorizați în cauză: către L.M. cantitatea de 9,4 grame substanță care conține compusul 3-Chloromethcathinone (3-CMC), un drog de mare risc, primind în schimb suma de 1.400 lei, și 39,4 grame substanță care conține compusul 2-Chloromethcathinone (2-CMC), compus care face parte din clasa catinonelor și este calificat drept substanță psihoactivă, primind în schimb suma de 2.600 lei, iar către M.A. cantitatea de 4,04 grame substanță care conține compusul 3-CMC (3-Chloromethcathinone), un drog de mare risc, primind în schimb suma de 1.600 lei.

Totodată, s-a reținut că la data de 2.07.2024 inculpatul a deținut, în vederea consumului propriu, cantitatea de 0,0260 grame canabis — un drog de risc, la adresa din județul Cluj și în alt imobil din municipiul Satu Mare, cantitatea de 0,05 grame substanță care conține compusul 3-CMC (3-Chloromethcathinone) — drog de mare risc.

16. Împotriva sentinței penale menționate a declarat apel inculpatul B.C.

17. La termenul din data de 20 noiembrie 2025, instanța de apel, *din oficiu*, a solicitat, în baza art. 475 din Codul de procedură penală, *sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept*: Dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 15 din Legea nr. 143/2000 și ale art. 19 din Legea nr. 682/2002, cauzele speciale de reducere a pedepselor prevăzute de aceste articole pot opera cumulativ, în sensul

diminuării pedepsei în mod succesiv pentru îndeplinirea condițiilor ambelor texte legale, sau dacă ele au caracter exclusiv, permițând aplicarea uneia dintre cele două cauze de reducere specială a pedepsei în cazul aceluiași inculpat?

18. Completul de judecată a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, constatând îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală.

IV. Punctul de vedere al completului care a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție

19. Cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării, instanța de trimitere a apreciat că soluționarea cauzei depinde în mod direct de interpretarea corectă a raportului dintre dispozițiile art. 15 din Legea nr. 143/2000 și art. 19 din Legea nr. 682/2002, care determină tratamentul sancționator legal aplicabil inculpatului.

20. Curtea de apel a constatat posibilitatea existenței următoarelor modalități de interpretare: orientarea pro-cumul — se poate considera că cele două cauze speciale sunt autonome și pot opera cumulativ, fiecare având propriile condiții de aplicare; orientarea pro-exclusivitate — argumentată de împrejurarea că, fiind vorba despre cauze excepționale de reducere a pedepsei, acestea nu pot opera simultan, urmând a se aplica doar una dintre dispoziții, ținându-se seama și de caracterul special al uneia față de cealaltă; orientarea intermediară — care ar presupune aplicarea art. 15 din Legea nr. 143/2000, iar informațiile furnizate în condițiile art. 19 din Legea nr. 682/2002 ar fi valorificate doar în individualizarea pedepsei.

21. Analizând dispozițiile legale, a apreciat că în ipoteza expusă este posibilă aplicarea cumulativă a celor două cauze speciale de reducere a pedepsei, cu consecința reducerii succesive a limitelor de pedeapsă. În esență, a constatat faptul că art. 15 din Legea nr. 143/2000 și art. 19 din Legea nr. 682/2002 reglementează instituții distincte, cu finalități diferite, și că legea nu interzice aplicarea simultană a acestora atunci când sunt îndeplinite condițiile ambelor texte, așa cum o face în privința circumstanțelor atenuante, carența normativă neputând să fie suplinită printr-un raționament în defavoarea inculpatului.

22. Totodată, caracterul special al fiecărei norme nu implică, prin sine, excluderea celeilalte, în mod uzual cauzele de reducere a pedepsei fiind aplicate în mod cumulativ (așa cum este procedura abreviată care operează alături de alte cauze speciale de reducere a pedepsei).

23. Prin urmare, argumentele juridice tind în mod preliminar către ideea că dispozițiile pot opera autonom, cu condiția îndeplinirii cumulative a cerințelor lor.

24. Totuși, a apreciat că absența unei reglementări exprese a raportului dintre acestea ridică serioase dificultăți de interpretare privind posibilitatea aplicării cumulative și succesive a reducerilor de pedeapsă sau caracterul exclusiv al uneia dintre dispoziții, astfel că natura complexă a problemei și impactul său asupra limitelor de pedeapsă impun o dezlegare obligatorie a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

25. Opinia parchetului a fost în sensul că nu poate opera o reducere succesivă a pedepsei.

26. Punctul de vedere al apărătorilor aleși ai inculpatului a fost în sensul că se pot reduce succesiv limitele de pedeapsă întâi ca urmare a dispozițiilor art. 15 din Legea nr. 143/2000, iar mai apoi ținând seama de dispozițiile art. 19 din Legea nr. 682/2002.

V. Examenul jurisprudenței în materie

A. Jurisprudența națională relevantă

27. S-a solicitat punctul de vedere al instanțelor de judecată asupra chestiunii de drept supuse dezlegării.

28. În urma consultării materialelor transmise de către instanțele de judecată s-a constatat că a fost identificată o *orientare*, în care se consideră că, în interpretarea dispozițiilor art. 15 din Legea nr. 143/2000 și ale art. 19 din Legea

nr. 682/2002, cauzele speciale de reducere a pedepselor prevăzute de aceste articole au caracter exclusiv, permițând aplicarea uneia dintre cele două cauze de reducere specială a pedepsei în cazul aceluiași inculpat.

29. În acest sens au fost exprimate puncte de vedere de către: *curțile de apel* Alba Iulia, Constanța, Galați, Iași, Pitești, Suceava, Timișoara și Târgu Mureș.

30. În argumentarea opiniei exprimate s-a arătat, în esență, că nu se pot reduce succesiv limitele de pedeapsă, întrucât prin reglementarea acestor cauze de reducere a limitelor de pedeapsă legiuitorul a urmărit aceeași finalitate, și anume încurajarea unei conduite de a facilita și a identifica tragerea la răspundere penală a unor persoane care au comis infracțiuni grave. Plecând de la premisa că situația de fapt la care se raportează aplicarea dispozițiilor art. 15 din Legea nr. 143/2000 și ale art. 19 din Legea nr. 682/2002 este unică — identică (denunță și facilitează identificarea și tragerea la răspundere penală a altor persoane care au săvârșit infracțiuni legate de droguri — infracțiuni grave în sensul Legii nr. 682/2002), dispozițiile art. 15 din Legea nr. 143/2000 au caracter special față de dispozițiile art. 19 din Legea nr. 682/2002 și se aplică cu prioritate și în mod singular, inculpatul beneficiind de o singură cauză de reducere a pedepsei, respectiv cea reglementată de art. 15 din Legea nr. 143/2000.

31. În susținerea acestei opinii s-a invocat faptul că din conținutul dispozițiilor art. 15 din Legea nr. 143/2000 rezultă că acest text legal are caracterul de normă specială față de dispozițiile art. 19 din Legea nr. 682/2002. Astfel, art. 15 din Legea nr. 143/2000 este aplicabil numai în cazul infracțiunilor privind regimul drogurilor și vizează denunțarea unei infracțiuni tot privind regimul drogurilor, în timp ce art. 19 din Legea nr. 682/2002 vizează infracțiuni de o anumită gravitate, însă ambele recompensează o conduită de colaborare cu organele judiciare în vederea identificării și tragerii la răspundere penală a altor infractori.

32. În cadrul acestei opinii s-a conturat ideea că cele două dispoziții legale nu pot opera cumulativ în cazul aceluiași inculpat, în același cadru procesual pentru un singur denunț, instanța urmând să aplice fie dispozițiile art. 15 din Legea nr. 143/2000, fie pe cele ale art. 19 din Legea nr. 682/2002.

33. În cazul formulării unui denunț în cursul urmăririi penale, pentru una dintre infracțiunile prevăzute la art. 2-9 din Legea nr. 143/2000, s-a apreciat că este incident principiul *specialia generalibus derogant*, norma specială, prevăzută la art. 15 din Legea nr. 143/2000, urmând a se aplica cu prioritate, înlăturând, astfel, de la aplicare norma generală, prevăzută în art. 19 din Legea nr. 682/2002.

34. De asemenea, s-a apreciat că aplicarea succesivă a mai multor cauze de reducere a pedepsei este permisă de art. 79 alin. (1) din Codul penal numai în ipoteza în care acestea au la bază conduite diferite, sub aspectul naturii și al finalității. Pe de altă parte, nu ar fi posibilă valorificarea aceluiași denunț, în temeiul ambelor legi menționate, deoarece vizează același tip de conduită a inculpatului.

35. În cea de-a doua orientare (printre care și curțile de apel București, Bacău, Brașov, Cluj, Craiova, Oradea, Ploiești) s-a apreciat că este posibilă aplicarea cumulativă a celor două cauze speciale de reducere a pedepsei, cu consecința reducerii succesive a limitelor de pedeapsă, în ipoteza în care sunt îndeplinite cerințele ambelor texte de lege.

36. În argumentarea acestui punct de vedere s-a considerat că îndeplinirea condițiilor prevăzute de fiecare dintre cele două texte presupune conduite diferite ale inculpatului, fiecare fiind susceptibilă de evaluare autonomă, deoarece nu există nicio prevedere legală care să instituie o incompatibilitate între ele.

37. Cele două cauze speciale de reducere a pedepsei nu au un caracter exclusiv, astfel că permit valorificarea ambelor conduite, cu consecința reducerii succesive a limitelor de pedeapsă, având în vedere că ele reglementează instituții

distincte, cu finalități diferite, având și condiții de aplicare diferite, iar legea nu interzice aplicarea lor cumulată.

38. Un argument relevant în favoarea cumulului succesiv este faptul că legiuitorul nu a reglementat în mod expres interdicția cumulării celor două cauze de atenuare a răspunderii penale, cum este, de exemplu, cazul circumstanțelor atenuante legale — art. 76 alin. (3) din Codul penal sau al dispozițiilor care au ca efect reducerea pedepsei — art. 79 alin. (3) din Codul penal, astfel că, atunci când sunt îndeplinite condițiile din ambele legi, neaplicarea cumulativă a acestora reprezintă o interpretare a legii în defavoarea inculpatului.

B. Jurisprudența relevantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție

39. În ceea ce privește deciziile de speță, în urma examenului de jurisprudență efectuat la nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție, au fost identificate o serie de hotărâri care prezintă relevanță pentru problema de drept supusă dezlegării: Decizia nr. 64/A/2024, pronunțată de Secția penală; Decizia nr. 843/RC/2023, pronunțată de Secția penală; Decizia nr. 114/RC/2022, pronunțată de Secția penală.

VI. Opinia specialiștilor consultați

40. În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, a fost solicitată specialiștilor în drept penal opinia asupra chestiunii de drept supuse examinării.

41. Universitatea de Vest din Timișoara, Facultatea de Drept, Departamentul de Drept Public, *Centrul de Cercetări în Științe Penale* a apreciat că nu este îndeplinită condiția privind existența unei veritabile probleme de drept, deoarece nu există o reală neclaritate, lectura normelor juridice incidente fiind suficientă pentru a înțelege voința legiuitorului, fără a fi necesar aportul instanței supreme în procedura pronunțării unei hotărâri prealabile, motiv pentru care sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea este inadmisibilă, neimpunându-se soluționarea pe fond a acesteia, dat fiind că soluția se deduce din interpretarea normelor legale și din conturarea practicii judiciare, fără dificultate.

42. Cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării, în cazul în care se va considera că sesizarea este admisibilă în interpretarea dispozițiilor art. 15 din Legea nr. 143/2000 și ale art. 19 din Legea nr. 682/2002, cauzele speciale de reducere a pedepselor prevăzute de aceste articole nu pot opera cumulativ, în sensul diminuării pedepsei în mod succesiv pentru îndeplinirea condițiilor ambelor texte legale, fiecare dintre acestea având caracter exclusiv, permițând aplicarea numai a uneia dintre cele două cauze de reducere specială a pedepsei în cazul aceluiași inculpat.

43. Departamentul de Drept Public — specialiștii din *Catedra de drept penal* a Facultății de Drept din cadrul Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași au apreciat, în principal, că nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării, întrucât rezolvarea prezentei chestiuni de drept nu ar putea influența soluționarea acțiunii penale în cauza care a generat formularea acestei probleme de drept, instanța de apel neavând posibilitatea de a înlătura reținerea și efectele uneia dintre cauzele speciale de reducere a pedepsei deja aplicate de către instanța de fond, căci înlăturarea acesteia ar atrage majorarea pedepsei stabilite de către prima instanță (lucru imposibil în apelul exclusiv al inculpatului).

44. Pe fondul problemei de drept s-a opinat că, deși ipoteza ce face obiectul sesizării ar avea *aparența* de a se circumscrie conținutului ambelor cauze speciale de reducere a pedepsei, în asemenea situații, se impune, cu prioritate, reținerea și aplicarea efectului cauzei (mai) speciale al cauzei speciale cu un caracter de specialitate mai sporit, prevăzută de dispozițiile art. 15 din Legea nr. 143/2000, fără a mai reține și aplica, cumulativ, și dispozițiile art. 19 din Legea nr. 682/2002.

45. S-a menționat că, deși, de plano, nu este imposibil cumulul efectului mai multor cauze (speciale sau/și generale)

de reducere a pedepsei, în raport cu una și aceeași persoană, pentru una și aceeași infracțiune comisă de aceasta, în cazul unui suspect/inculpat cercetat sau trimis în judecată pentru infracțiuni prevăzute de dispozițiile art. 2-9 din Legea nr. 143/2000, va avea prioritate în reținere cauza specială de reducere a pedepsei prevăzută de art. 15 din respectiva lege (chiar dacă obiectul denunțului formulat îl reprezintă mai multe categorii de infracțiuni, printre care și cele reglementate de Legea nr. 143/2000), cu excluderea reținerii cumulative și a producerii cumulative a efectului instituției similare reglementate de art. 19 din Legea nr. 682/2002. Doar dacă nu sunt îndeplinite condițiile acestei cauze speciale de reducere a pedepsei (art. 15 din Legea nr. 143/2000), instanța de judecată va analiza dacă respectiva conduită se poate încadra în dispozițiile art. 19 din Legea nr. 682/2002 și va reține și aplica această cauză specială de reducere a pedepsei, cu efectul ei aferent.

VII. **Opinia Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție**

46. S-a concluzionat că se impune respingerea ca inadmisibilă a sesizării, întrucât nu este îndeplinită cea de-a doua condiție impusă de art. 475 din Codul de procedură penală, respectiv soluționarea pe fond a cauzei nu depinde de lămurirea chestiunilor de drept ce fac obiectul prezentei sesizări. Intervenția Înaltei Curți de Casație și Justiție în procedura reglementată de art. 475 din Codul de procedură penală este legitimă atunci când tinde la clarificarea înțeleșului uneia sau mai multor norme juridice ambigue sau complexe, al căror conținut ori a căror succesiune în timp poate da naștere unor dificultăți rezonabile de interpretare pe cale judecătorească, afectând, în final, unitatea aplicării lor de către instanțele naționale.

47. Or, raportat la cerințele stabilite de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție pe cale jurisprudențială — Decizia nr. 5 din 10 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 183 din 11 martie 2016 — și la conținutul și interpretarea dispozițiilor legale incidente în materie, s-a constatat că *nu există vreo îndoială rezonabilă cu privire la modalitatea de soluționare a întrebării adresate de instanța de trimitere.*

48. S-a considerat că aplicarea corectă a dispoziției legale a cărei interpretare se solicită se impune într-un mod atât de evident, încât nu lasă loc de îndoială cu privire la modul de soluționare a întrebării adresate, nefiind necesară intervenția instanței supreme prin mecanismul pronunțării unei hotărâri prealabile.

49. Totodată, pentru argumentele teoretice expuse pe larg, care diferențiază cele două cauze de reducere a pedepsei, s-a concluzionat că, *în niciun caz, nu se poate ajunge la valorificarea de două ori a prevederilor art. 19 din Legea nr. 682/2002 și a prevederilor art. 15 din Legea nr. 143/2000, în cazul în care sunt întrunite condițiile prevăzute de ambele acte normative.* De altfel, practica judiciară consacrată și consolidată este în sensul că cele două beneficii legale prevăzute de art. 19 din Legea nr. 682/2002 și art. 15 din Legea nr. 143/2000 nu se cumulează.

VIII. **Raportul asupra chestiunii de drept**

50. Opinia judecătorului-raportor a fost în sensul respingerii, ca inadmisibilă, a sesizării formulate de *Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori.*

IX. **Înalta Curte de Casație și Justiție**

51. Examinând sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 1.696/83/2024 în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, cu privire la condițiile de admisibilitate a sesizării reține următoarele: în conformitate cu dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală, „*Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de*

Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că există o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

52. În raport cu textul legal evocat, se constată că admisibilitatea unei sesizări formulate în procedura pronunțării unei hotărâri prealabile este condiționată de îndeplinirea, în mod cumulativ, a următoarelor cerințe:

— întrebarea să fie formulată în cursul judecății de un complet al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al unei curți de apel sau al unui tribunal investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;

— soluționarea pe fond a acelei cauze să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării;

— existența unei veritabile chestiuni de drept, care să nu fi fost încă dezlegată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin mecanismele legale ce asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către instanțele judecătorești sau să nu facă în prezent obiectul unui recurs în interesul legii.

53. Raportând condițiile legale de admisibilitate la sesizarea ce face obiectul prezentei cauze, se constată că acestea nu sunt cumulativ îndeplinite.

54. Astfel, deși este îndeplinită prima condiție referitoare la existența unei cauze pendinte aflate în curs de judecată în ultimă instanță, *Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori fiind investită, în ultimul grad de jurisdicție, cu soluționarea apelului declarat de inculpat împotriva Sentinței penale nr. 181 din 11.08.2025 pronunțate de Tribunalul Satu Mare, se constată că nu este îndeplinită condiția ca soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării, având în vedere că în primă instanță s-a dispus o soluție de condamnare a inculpatului la pedeapsa închisorii, la a cărei individualizare au fost valorificate ambele cauze de reducere a pedepsei reglementate de dispozițiile art. 15 din Legea nr. 143/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 19 din Legea nr. 682/2002. Prin urmare, problema de drept este pur teoretică și nu prezintă relevanță din perspectiva soluționării căii de atac, instanța fiind investită doar cu apelul inculpatului, astfel că nu ar putea înlătura efectele vreuneia dintre cauzele speciale de reducere a pedepsei aplicate de către instanța de fond, cu consecința majorării pedepsei inculpatului în propria cale de atac și încălcarea principiului *non reformatio in pejus.**

55. În acest sens se reține că, în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, s-a evidențiat necesitatea ca dezlegarea chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării să fie determinantă pentru rezolvarea acțiunii penale sau a acțiunii civile în procesul penal, ceea ce presupune ca respectiva chestiune de drept să vizeze, ca regulă, o problemă de drept material de care depinde soluționarea pe fond a cauzei și doar ca excepție o problemă de drept procesual, aceasta din urmă în măsura în care soluția dată respectivei probleme de drept s-ar repercuta semnificativ asupra rezolvării fondului cauzei (*Decizia nr. 11 din 12 septembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 907 din 29 octombrie 2018*).

56. În ceea ce privește cea de-a treia condiție prevăzută de dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală privind admisibilitatea sesizării se constată că aceasta este întrunită numai parțial, strict la împrejurarea că prezenta chestiune de drept cu a cărei dezlegare a fost sesizată instanța supremă nu a primit o rezolvare printr-o hotărâre prealabilă anterioară sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs, nefiind îndeplinită condiția privind existența

unei chestiuni de drept reale, veritabile, susceptibile să dea naștere unor interpretări diferite, pentru care să fie necesară o rezolvare de principiu.

57. Scopul reglementării art. 475 din Codul de procedură penală este preîntâmpinarea apariției practicii neunitare, titularii ai cererii de sesizare fiind doar instanțele, acestea având un drept suveran de a aprecia asupra sesizării, atunci când completul sesizat constată că, la procesul deliberării, interpretarea normelor de drept constituie o dificultate.

58. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a reținut, prin Decizia nr. 6 din 2 martie 2016 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 287 din 15 aprilie 2016), că „(...) sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție conform art. 475 din Codul de procedură penală trebuie efectuată doar în situația în care, în cursul soluționării unei cauze penale, se pune problema interpretării și aplicării unor dispoziții legale neclare, echivoce, care ar putea da naștere mai multor soluții. Pe cale de consecință, este admisibilă întrebarea, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, doar în cazul unei dificultăți reale de interpretare a textelor de lege, care este de natură a naște o îndoială rezonabilă asupra conținutului acestora”.

59. De asemenea, reiterând propria jurisprudență, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a reținut, prin Decizia nr. 19 din 14 iunie 2017 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 494 din 29 iunie 2017), că „(...) în situația în care o simplă lectură a textelor legale a căror interpretare se solicită este suficientă pentru a înțelege voința legiuitorului, o intervenție din partea instanței supreme nu este necesară (Decizia nr. 19 din 27 septembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 874 din 1 noiembrie 2016)”.

60. S-a apreciat de către instanța supremă în dezvoltarea înțelesului noțiunii de „chestiune de drept” că „numai o problemă de drept de o dificultate rezonabilă și de natură a da naștere, în mod previzibil, unor interpretări judiciare diferite legitimează concursul dat tribunalelor și curților de apel de către instanța supremă într-o cauză pendinte” (Decizia nr. 22 din 25 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1057 din 28 decembrie 2016; Decizia nr. 12 din 11 martie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 19 aprilie 2024).

61. În scopul delimitării mai exacte a problemelor de drept ce pot face obiectul procedurii prealabile, instanța supremă a statuat că dificultățile rezonabile de interpretare se estompează pe măsură ce chestiunea de drept a primit o dezlegare din

partea instanțelor, în urma unei interpretări adecvate, concretizată într-o practică judiciară consacrată, există jurisprudența instanței supreme în materia respectivă ori jurisprudența și doctrina în materie oferă suficiente repere, opiniile izolate sau pur subiective nefiind apte să declanșeze mecanismul pronunțării unei hotărâri prealabile (Decizia nr. 2 din 8 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 5 aprilie 2018; Decizia nr. 9 din 19 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 696 din 9 august 2018).

62. În același context s-a afirmat că nu se poate folosi procedura hotărârii prealabile „dacă aplicarea corectă a dreptului se impune într-un mod atât de evident, încât să nu lase loc niciunei îndoieli rezonabile cu privire la modul de soluționare a întrebării adresate în cauză” (Decizia nr. 17 din 17 martie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 18 mai 2021).

63. Raportând aceste principii jurisprudențiale la circumstanțele prezentei cauze, se constată că dispozițiile art. 15 din Legea nr. 143/2000 și ale art. 19 din Legea nr. 682/2002 nu generează niciun fel de dificultăți de interpretare, astfel că problema de drept cu care a fost sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție nu reprezintă o veritabilă chestiune de drept, deoarece nu există o reală neclaritate, lecturarea normelor juridice incidente fiind suficientă pentru a înțelege voința legiuitorului. Existența unei interpretări clare și neechivoce a normei este relevantă și de faptul că majoritatea instanțelor au comunicat aceeași interpretare a normei care este similară cu cea comunicată și de specialiștii în drept și Ministerul Public, respectiv că aplicarea corectă a dispozițiilor legale a căror interpretare se solicită se impune într-un mod atât de evident, încât nu lasă loc de îndoială cu privire la modul de soluționare a întrebării adresate, nefiind necesară intervenția instanței supreme prin mecanismul pronunțării unei hotărâri prealabile.

64. În consecință, constatând, în raport cu argumentele anterior dezvoltate, că nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate reglementate de art. 475 din Codul de procedură penală, ce constau în existența unei relații de dependență între lămurirea chestiunii supuse interpretării și soluționarea pe fond a cauzei cu care a fost învestită instanța de trimitere sau a unei veritabile probleme de drept care să necesite o dezlegare cu valoare de principiu din partea Înaltei Curți de Casație și Justiție, se impune respingerea, ca inadmisibilă, a sesizării formulate de Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 1.696/83/2024.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 477 din Codul de procedură penală,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 1.696/83/2024, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: *Dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 15 din Legea nr. 143/2000 și ale art. 19 din Legea nr. 682/2002, cauzele speciale de reducere a pedepselor prevăzute de aceste articole pot opera cumulativ, în sensul diminuării pedepsei în mod succesiv pentru îndeplinirea condițiilor ambelor texte legale, sau dacă ele au caracter exclusiv, permițând aplicarea uneia dintre cele două cauze de reducere specială a pedepsei în cazul aceluiași inculpat?*

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală. Pronunțată în ședință publică astăzi, 23 martie 2026.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE
A ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
ELENI CRISTINA MARCU

Magistrat-asistent,
Monica Eugenia Ungureanu

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2026 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 11% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	3.360	930	340
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	3.980		370
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	5.975		545
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	1.145		130
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	4.570		420
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	4.250		395
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	1.470		145

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

Pentru comenzi, accesați www.monitoruloficial.ro, Magazin online, Monitorul Oficial — apariții și abonamente.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2026 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)													
	Lunar							Anual*						
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 10	Rețea 20	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 10	Rețea 20	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	80	180	275	385	450	1.070	2.345	725	1.810	2.490	3.700	4.525	10.860	23.880
ExpertMO	135	330	495	660	815	1.945	4.275	1.285	3.195	4.400	6.400	7.985	19.160	42.140

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)													
	Lunar							Anual*						
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 10	Rețea 20	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 10	Rețea 20	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	90	215	325	440	535	1.285	2.810	835	2.090	2.880	4.180	5.215	12.510	27.515
ExpertMO	160	395	595	825	985	2.345	5.145	1.555	3.885	5.340	7.800	9.705	23.280	51.210

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia

160 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

* Tarifele anuale se aplică pentru comenzile online efectuate până la 31 ianuarie 2026.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329

C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR

și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.

Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

